

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/24/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010155
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013010155.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a z členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/065/2013 zo dňa 10. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/065/2013 zo dňa 10. septembra 2013, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke u k l a d á povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v O. B., Z..

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/065/2013 zo dňa 10.09.2013 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 230-PLO/O-2653/2013 porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že

- program Cesta do Sonory odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 10.02.2013 o cca 18:03 hod v trvaní cca 119 minút a 38 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy štyrikrát,

- program Davidova matka odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 14.02.2013 o cca 12:08 hod v trvaní cca 114 minút a 2 sekundy (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy štyrikrát,

- časový úsek od cca 09:25:02 hod do cca 09:55:01 hod programu Vyzvedač odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 17.2.2013 o cca 08:25 hod, ktorý zodpovedá tretiemu 30-

minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 09:26:42 hod a o cca 09:50:46 hod,

- časový úsek od cca 18:51:00 hod do cca 19:20:59 hod programu Nezmieriteľní odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 17.02.2013 o cca 17:51 hod, ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 18:52:54 hod a o cca 19:05:04 hod,

- časový úsek od cca 22:46:05 hod do cca 23:16:04 hod programu Expres foto odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 20.02.2013 o cca 22:46 hod, ktorý zodpovedá prvému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 22:52:49 hod a o cca 23:13:19 hod,

- časový úsek od cca 23:14:50 hod do cca 23:44:49 hod programu Mesto v obkľúčení odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 22.03.2013 o cca 23:14 hod, ktorý zodpovedá prvému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 23:23:09 hod a o cca 23:44:33 hod,

- program Stena tajomstiev odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 23.03.2013 o cca 18:03 hod v trvaní cca 117 minút a 10 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy štyrikrát;

Zároveň porušila aj povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe JOJ PLUS dňa 22.03.2013 v čase od 23:00:00 hod do 23:59:59 hod odvysielala

- reklamný blok v čase od cca 23:23:13 hod do cca 23:29:27 hod v trvaní 6 minút a 14 sekúnd,
- komunikát propagujúci film Krúdoenci 3D, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., v čase od cca 23:29:31 hod do cca 23:29:51 hod v trvaní 20 sekúnd,
- reklamný blok v čase od cca 23:44:37 hod do cca 23:50:21 hod v trvaní 5 minút a 44 sekúnd,

v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 18 sekúnd, teda o 18 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 18 000 €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že Rada sa náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie vo veci oboznámila so skutkovým stavom, a to na základe podkladov pre rozhodnutie, ktorými sú prepis/popis skutkového stavu, záznamy vysielania a vyjadrenie účastníka konania. So záznamom z vysielania sa je možné oboznámiť len jeho zhliadnutím. Písomný prepis/popis skutkového stavu nie je protokolom o vykonaní ohliadky záznamu vysielania, ale je prejavom zásady písomnosti správneho konania. Rada poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, v ktorých najvyšší súd postup Rady pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil. Rada poukázala na to, že Súdny dvor Európskej únie určil, že trvaním audiovizuálneho diela je potrebné rozumieť jeho hrubý čas (čas programu + čas reklamných prerušení) a poskytol tak výklad čl. 11 Smernice č. 89/552/EHS, v súčasnosti je to čl. 20 Smernice č. 2010/13/EÚ. V zmysle § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na každý jeden 30-minútový časový úsek audiovizuálneho diela povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy. Z uvedeného vyplýva, že počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela je rovný počtu kompletných 30-minútových časových úsekov audiovizuálneho diela. To isté vyplýva aj zo znenia Smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „Smernica č. 2010/13/EÚ“), a teda že televíznou reklamou môžu byť audiovizuálne diela prerušené jedenkrát na každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Predmetný časový úsek teda nemôže trvať kratšie ako 30 minút. Nejednoznačné na ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je len to, či sa trvaním diela myslí čistý (čas trvania diela bez reklamných prerušení) alebo hrubý čas diela (aj s reklamnými prerušeniami). Požiadavka obmedziť zaraďovanie reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel. Vysielateľ tak nemôže zaraďovať reklamu do vysielania programov len podľa svojej ľubovôle, ale je povinný zohľadniť aj ďalšie faktory. K odvysielaniu komunikátu propagujúceho film Krúdoenci 3D Rada uviedla, že tu bolo potrebné analyzovať, či ide o reklamu podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. alebo o vlastnú propagáciu podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Z obsahu informácií a ich

spôsobu spracovania je zjavné, či boli do vysielania zaradené za odplatu. Skutočnosť, či konkrétny komunikát naplnil definíciu reklamy, je posudzovaná na základe jeho obsahu a spôsobu spracovania a nie na základe toho, či sa podarilo explicitne preukázať poskytnutie odplaty alebo podobnej protihodnoty vysielateľovi. Konkrétna motivácia vysielateľa pre odvysielanie komunikátu je irelevantná v prípadoch, keď je z jeho obsahu a spôsobu spracovania zjavné, že jeho zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 18 000 €.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie - opravný prostriedok navrhovateľka v ktorom navrhla, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a priznal jej na náhradu trovy konania. V dôvodoch uviedla, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkazy - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby JOJ PLUS, resp. pri vykonaní týchto dôkazov postupovala v rozpore s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nakoľko o vykonaní dôkazov nevyhotovila zápisnicu. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa Rada s podkladmi/dôkazmi oboznámila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie dôkazu prebiehalo. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica. Rada mohla zistenia uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zistiť jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania. Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania členmi Rady je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku. Vysielateľ má rovnako za to, že vykonávanie dôkazov, v prípade, ak nejde o ich vykonanie na ústnom pojednávaní s účastníkom konania, nemôže prebiehať „kabinetným“ spôsobom a už vôbec nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať/stotožňovať/nahrádzať napr. s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotoveným, vysielateľovi a súdu neznámy zamestnancom kancelárie Rady, či prerozprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie Rady. Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. kolektívny správny orgán, ktorého členovia sú volení Národnou Radou SR. K právomoci Rady patrí rozhodovanie o závažných otázkach ústavnoprávneho charakteru, najmä svojimi rozhodnutiami obmedzovať slobodu prejavu vysielateľov. Je preto v celku zásadné, aby v rámci správneho konania členovia Rady rozhodovali osobne. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 7As/57/2010-82 zo dňa 03.04.2012, ktorý sa týka skutkovo identického prípadu. Vysielateľ Radu už v priebehu správneho konania upozornil na skutočnosť, že označené podklady pre rozhodnutie (záznamy z vysielania) je povinná vykonať zákonným spôsobom a o ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku, nakoľko až zápisnica z vykonania dôkazov môže tvoriť podklad rozhodnutia. Ak Rada nevykonala dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámila, ide o závažné porušenie správneho poriadku. Ak Rada (vo význame členovia Rady) dôkazy vykonala, avšak o ich vykonaní nevyhotovila žiadnu zápisnicu, ide opätovne o závažné porušenie správneho poriadku. Zistenie skutkového stavu je tak nedostatočné a v rozpore s obsahom spisov.

Jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií. Rada uviedla, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program reklamným prerušením, ktoré môže byť zaradené do vysielania len jeden krát na každý 30-minútový časový úsek. V prípade, ak vysielateľ v niektorom 30-minútovom časovom úseku reklamné prerušenie nezaradí, tak

stráca právo zaradiť reklamné prerušenie v inom časovom úseku. Vysielateľ má za to, že takéto právne posúdenie veci zo strany Rady nie správne, nakoľko predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom reklamných prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu a zároveň čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania. Zjednodušene povedané, ak je program možné rozdeliť do štyroch 30 - minútových časových úsekov, ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. umožňuje vysielateľovi, aby odvysielal štyri reklamné prerušenia kedykoľvek počas trvania programu v akomkoľvek rozstupe, ak súčasne reklamné prerušenia nepresiahnu 12 minút počas jednej hodiny vysielania programu. Napriek skutočnosti, že správny orgán je povinný predmetné ustanovenie vykladať v čo možno najväčšej miere v zmysle a s ohľadom na účel relevantných smerníc tak, aby bol dosiahnutý výsledok sledovaný smernicou (Smernica 2007/65/ES a Smernica 2010/13/EÚ), Rada sa v napadnutom rozhodnutí nezaobrá nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatuje, že musí ísť o jedno reklamné prerušenie v každom 30-minútovom úseku a to bez toho, aby priblížila svoj výklad relevantným ustanoveniam príslušných smerníc, ktoré obsahujú úpravu prerušovania vysielaných programov alebo predložila ďalšie dôkazy na podporu svojho tvrdenia o predmetnom výklade uvedeného ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z.

Navrhovateľka ďalej namietala, že v tomto prípade išlo o zásah správneho orgánu do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu. Ide o posúdenie kritérií legality, legitimity a proporcionality zásahu. V tejto súvislosti vysielateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 42/09-77 zo dňa 02.06.2009 v zmysle ktorého je na orgáne verejnej moci, ktorý zasiahne do výkonu práva na slobodu prejavu, aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimity a proporcionality. Podľa názoru navrhovateľky nemožno v predmetnom správnom konaní kritériá legality, legitimity a proporcionality považovať za splnené. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Amann proti Švajčiarsku č. 27798/95. Podľa navrhovateľky právna norma uvedená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepredvídateľná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Podľa názoru navrhovateľky, súčasná právna úprava, ktorú sa snaží Rada v prejednávanej veci a v napadnutom rozhodnutí aplikovať nespĺňa legitímny cieľ, ktorý samotná Rada identifikovala v napadnutom rozhodnutí. Rada v napadnutom rozhodnutí poukázala na jazykový výklad predmetného ustanovenia, z ktorého podľa názoru Rady vyplýva nielen regulácia počtu možných prerušení programu, ale aj spôsob zaraďovania týchto prerušení. Na základe takéhoto výkladu tak ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. umožňuje vysielateľovi aby napríklad program prerušil v čase 23 min. 30 sek., spustil ho znovu v čase 29 min. 30 sek. a opätovne v čase 30 min. 01 sek. prerušil. Podľa výkladu Rady by takýto postup bol úplne v súlade so zákonom. Z uvedeného vyplýva, že prerušenie programu 2x na 6 minút v rozstupe 31 sekúnd medzi jednotlivými prerušeniami programu nie je narušenie celistvosti programu a ani nie je frekventovanejším prerušením programu (za predpokladu, že sú prerušenia predelené dokončeným 30 minútovým úsekom trvania programu). V prejednávanej veci Rada sankcionuje vysielateľa napríklad za to, že program Expres foto so začiatkom 22:46 prerušil v čase 22:52:49, spustil ho znovu v čase 22:58:47 a opätovne prerušil v čase 23:13:19 Vysielateľ de facto prerušil program rovnako ako vo vyššie uvedenom príklade dva krát, (na 5 min. 55 sek. a 5 min. 59 sek.), avšak v rozstupe 14 min. 32 sek. medzi jednotlivými prerušeniami. Podľa výkladu Rady takýto postup narušuje celistvosť programu a porušuje ochranu spotrebiteľa pred frekventovaným prerušovaním programu. Podľa názoru navrhovateľky nie je možné tvrdiť, že krátky časový rozstup medzi prerušeniami v dĺžke napr. 31 sekúnd nenarušuje celistvosť programu, pričom časový rozstup v dĺžke 14 minút a 32 sekúnd celistvosť programu narušuje a aj zasahuje do práv spotrebiteľa. Podľa názoru navrhovateľky absurdnosť záverov Rady uvedených v napadnutom rozhodnutí potvrdzuje aj samotná úprava Smernice 2010/13/EÚ a predchádzajúca úprava sekundárneho práva EÚ, ktorá stanovovala podmienku povinných, minimálne 20 minútových rozstupov medzi jednotlivými prerušeniami. Smernica 2010/13/EÚ bola prijatá z dôvodu uvoľňovania reštrikcií v oblasti reklamy a telenákupu a odstránila povinné rozstupy medzi reklamnými prerušeniami. Rada však predmetnú

skutočnosť nezohľadnila a v napadnutom rozhodnutí naďalej aplikuje mechanické rozdeľovanie programu na 30 minútové úseky aj na spôsob zaraďovania reklamných prerušení, ktoré však nereflektujú legitímny cieľ, ktorý sama Rada identifikovala v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľka poskytla spotrebiteľovi väčšiu ochranu pred frekventovaným prerušovaním programu a narúšaním celistvosti programu, keďže program prerušila kratšími prerušeniami a s väčším časovým odstupom medzi nimi.

Navrhovateľka navrhla, aby najvyšší súd konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor Európskej únie s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Vysielateľ sa domnieva, že ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady, 2010/13/EÚ, z 10.03.2010 (pozn.: smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z. z., nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30-minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami, resp. či v prípade, ak vysielateľ v 30-minútovom časovom úseku program nepreruší, tak automaticky stráca právo na prerušenie programu v inom 30-minútovom časovom úseku. Na výklad práva Európskej únie je oprávnený jedine Súdny dvor Európskej únie. Navrhovateľka z toho dôvodu navrhla, aby najvyšší súd vydal rozhodnutie o predbežnej otázke, či sa má ustanovenie čl. 20 ods. 2 predmetnej smernice vykladať tak, že umožňuje vysielateľovi prerušiť program viackrát v jednom 30-minútovom časovom úseku vysielaného programu za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu a zároveň, že čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania alebo tak, že v prípade, ak Vysielateľ nepreruší 30-minútový časový úsek žiadnym prerušením, nie je oprávnený prerušiť ďalší 30-minútový časový úsek dodatočným prerušením.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. umožňuje podľa navrhovateľky taký výklad, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý dokončený 30-minútový časový úsek, ale aj taký výklad, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý začatý 30 minútový časový úsek. Správny orgán sa nezaoberal nejednoznačnosťou tohto ustanovenia s ohľadom na účel Smernice 2007/65/ES a Smernice 2010/13/EÚ. Správna úvaha orgánu verejnej moci sa môže uplatniť len v prípadoch, kedy zákon dáva správne orgánu možnosť vybrať z viacerých možností jednu, ktorá podľa jeho úvahy najlepšie zodpovedá prejednávanej veci. Interpretácia a dostatočná špecifikácia ustanovení spadá do výlučnej kompetencie zákonodarcu.

Vysielateľ je toho názoru, že zákonodarcovi v predmetnom prípade nič nebráni tomu, aby prijal takú úpravu, ktorá bude sankcionovať aj také porušenie, aké je uvedené v napadnutom administratívnom rozhodnutí, avšak pokiaľ tak zákonodarcu neurobil a v zákone č. 308/2000 Z. z. dostatočne jasne nevymedzil, či má byť sankcionované aj také konanie, pri ktorom vysielateľ preruší už začatý, ale nedokončený 30-minútový úsek, musí byť takéto ustanovenie s ohľadom na požiadavku proporcionality zásahu do práv vysielateľa interpretované tak, že neustanovuje obmedzenie prerušiť program len za každý dokončený 30 minútový časový úsek. Aj v tomto prípade navrhovateľka navrhla, aby sa najvyšší súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou, či sa má ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ vykladať tak, že umožňuje vysielateľovi prerušiť program aj v začatom, hoci nedokončenom 30-minútovom časovom úseku vysielaného programu alebo nie.

K výroku II. napadnutého rozhodnutia navrhovateľka poukázala na § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý definuje reklamu. Rada nevykonala ani jeden dôkaz, na základe ktorého by bez dôvodných pochybností preukázala, že komunikát propagujúci film Krúdocvi 3D bol oznámením vysielaným za odplatu alebo inú protihodnotu. Rada sa v napadnutom rozhodnutí sústredila na polemiku o tom, ako nemožno predmetné ustanovenie aplikovať príliš reštriktívne, pretože by sa vysielateľ mohol vyhnúť sankcii a regulácia zo strany Rady by bola znemožnená. Takúto polemiku je podľa navrhovateľky potrebné odmietnuť ako irelevantnú. Rada nie je zákonodarným orgánom a nesmie polemizovať o prísnosti/benevolentnosti právnej normy, ani o tom, či môže byť hypoteticky znemožnená jej regulačná právomoc. Rada je povinná aplikovať ustanovenia v medziach zákona a ústavy a nemôže si selektívne vyberať, ktoré ustanovenie zákona uplatní vágnejšie, pretože tým postupuje v priamom rozpore so

zákonom. Faktom zostáva, že v prejednávanej veci Rada nezistila a nezisťovala, či je splnená základná podmienka, na základe ktorej by bolo možné jednoznačne určiť, že odvysielaný komunikát bol reklamou, a síce či išlo o oznámenie odvysielané za odplatu alebo inú protihodnotu. Ide o závažný nedostatok správneho konania, ktorý má podstatu v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci na jej právne posúdenie. Rada je povinná porušenie povinností preukázať bez dôvodných pochybností, čo v prejednávanej veci nedodržala.

Rada pri skúmaní podmienok pre uloženie sankcie uviedla, že sankcia - pokuta, je prípustná, nakoľko vysielateľ bol v minulosti upozornený na porušenie predmetnej povinnosti. Ako dôvody uviedla odkaz na čísla konaní, v ktorých vysielateľa údajne upozornila na porušenie povinnosti. Rada uviedla nasledovné rozhodnutia:

Vo vzťahu k výroku I.:

- Rozhodnutie RL/39/2011;
- Rozhodnutie RL/40/2011;
- Rozhodnutie RL/86/2011;

Vo vzťahu k výroku II.:

- Rozhodnutie RL/36/2011;
- Rozhodnutie RL/53/2011;
- Rozhodnutie RL/54/2011;
- Rozhodnutie RL/55/2011;

Navrhovateľka uviedla, že rozhodnutia uvedené k výroku I. boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave a zatiaľ nebolo o nich právoplatne rozhodnuté. Rovnako aj rozhodnutia uvedené k výroku II. boli napadnuté žalobou, pričom dve z nich boli krajským súdom zrušené a dve neboli ešte právoplatne skončené. Keďže právny poriadok umožňuje, aby boli rozhodnutia, ktorými bolo vysielateľovi uložené upozornenie na porušenie zákona, preskúmané súdom v rámci správneho súdnictva, podľa názoru navrhovateľky nestačí len formálne splnenie podmienky vydania opakovaného rozhodnutia o upozornení na porušenie zákona, avšak tieto rozhodnutia musia obstáť aj v následnom súdnom prieskume. Ak by boli tieto rozhodnutia súdom zrušené, nebola by tak na uloženie sankcie splnená podmienka predchádzajúceho opakovaného upozornenia. Navrhovateľka preto uviedla, že v tomto prípade je právo na spravodlivé súdne konanie možné dosiahnuť len troma spôsobmi: Po prvé najvyšší súd zruší napadnuté rozhodnutie, nakoľko neexistovala podmienka na vydanie sankčného rozhodnutia alebo po druhé preruší predmetné konanie až do času, kým nedôjde k právoplatnému rozhodnutiu o preskúmaní rozhodnutí č. RL/39/2011, RL/40/2011, RL/86/2011, RL/36/2011; RL/53/2011; RL/54/2011 alebo po tretie spojí všetky odvolacie konania týkajúce sa rozhodnutí Rady RL/39/2011, RL/40/2011, RL/86/2011, RL/36/2011; RL/53/2011; RL/54/2011 a jedným meritórnym rozhodnutím rozhodne o odvolaniach v predmetných veciach tak, aby bolo možné ustáliť, či bola, je a v budúcnosti bude splnená podmienka na udeľovanie sankčných rozhodnutí. V tejto súvislosti poukázala navrhovateľka aj na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 6As/26/2010-101 zo dňa 03.04.2012, ktorým súd zjednotil otázku potreby existencie špecifického upozornenia na porušenie povinnosti pred tým, ako správny orgán pristúpi k sankcionovaniu vysielateľa prostredníctvom pokút.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/065/2013 zo dňa 10.09.2013 potvrdil. V dôvodoch uviedla, že záznam vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe. Odporkyňa dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia, a tak bola oboznámená s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Spochybnenie sledovania záznamov odporkyňa považuje za neopodstatnené, pričom uviedla, že sa v dostatočnej miere oboznámila so skutkovým stavom potrebným pre rozhodnutie vo veci. So záznamom vysielania sa je možné oboznámiť len jeho zhliadnutím. Písomný prepis/popis skutkového stavu nie je

možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný (prepísaný) text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Prepis/popis skutkového stavu je prejavom zásady písomnosti správneho konania a nie je možné ho zamieňať, resp. považovať za dokument, ktorý by suploval zápisnicu o zhladnutí záznamu vysielania odporkyňou. Ani navrhovateľka nenamieta rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Odporkyňa uviedla, že názor zamestnancov Kancelárie Rady nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov. V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, 6Sž/21/2012, 2Sž/21/2012, v ktorých najvyšší súd postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil. Odporkyňa uviedla, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia detailne popisuje a rozsiahlo analyzuje vysielanie konkrétného vysielateľa, z čoho je zrejmé, že v prípade, ak by Rada nezhladla záznam vysielania, nemohla by v súvislosti s ním následne vynášať závery a hodnotenia.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. odporkyňa uviedla, že z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie ... na každý 30-minútový časový úsek“, vyplýva, že v každom jednom 30-minútovom časovom úseku trvania audiovizuálneho diela môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie. Takáto formulácia predmetného ustanovenia teda okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsob ich zaraďovania. Takýto výklad je navyše aj v súlade s účelom tohto ustanovenia - t.j. zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa (teda diváka) pred príliš frekventovaným prerušovaním programu, ktoré by pôsobilo rušivo. Výklad, kedy by v rámci jedného 30-minútového časového úseku bolo možné zaradiť viac ako jedno reklamné prerušenie by z hľadiska zabezpečenia účelu tohto ustanovenia mohol viesť k absurdným výsledkom, čo vyplýva aj z odbornej literatúry, napr. „.....tento výklad môže viesť k absurdným výsledkom ako napríklad povolenie zaradenia všetkých prerušení v prvých 20 minútach (samozrejme krátkych prerušení kvôli hodinovým obmedzeniam v článku 18)...“ „.....this interpretation could lead to absurd results such as allowing placing the breaks all in the first 20 minutes (of course short breaks, because of the hourly restrictions in Art. 18)...“ (str. 959 European Media Law, Castendyk, Dommering, Scheuer, Walters Kluwer Law International BV, The Netherlands 2008). Napokon je možné poukázať aj na použitie predložky „na“ pri vyjadrení časových okolností. Synonymom predložky „na“ pri vyjadrení časových okolností je predložka „v“. Používajúc predložku „v“ v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., kde je predložka „na“ použitá práve na vyjadrenie časových okolností, by tento legislatívny text v relevantnej časti znel: „Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela ... sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu v každom 30-minútovom časovom úseku ...“. Aj z uvedeného vyplýva, že používajúc gramatický výklad predmetného ustanovenia v aktuálnom znení je tridsaťminútový časový úsek audiovizuálneho diela možné prerušiť zaradením len jedného reklamného bloku. V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/114/11, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Sž/7/2012, 2Sž/27/2012. Uvedené vyplýva aj zo znenia Smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách, ktorá v čl. 20 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že audiovizuálne diela „môžu byť prerušené televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút“ („may be interrupted by television advertising and/or teleshopping once for each scheduled period of at least 30 minutes“). Zo znenia predmetného ustanovenia je podľa názoru Rady zrejmé, že časový úsek nemôže trvať menej ako 30 minút. Vysielateľ teda môže prerušiť aj časový úsek dlhší ako 30 minút, nemôže však prerušiť časový úsek, ktorý by bol kratší ako 30 minút. Taký výklad je v súlade aj s recitálom č. 86 Smernice č. 2010/13/EÚ, podľa ktorého je cieľom smernice chrániť špecifický charakter európskych televízií, ktorým je zaraďovanie reklamy medzi jednotlivé programy, a preto uvedená smernica obmedzuje počet možných prerušení v audiovizuálnych dielach. Ako bolo uvedené už vyššie, účelom obmedzenia prerušení audiovizuálnych diel je chrániť divákov pred nadmerným reklamným tlakom a tiež chrániť

integritu audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. Je zrejmé, že pokiaľ by bolo možné prerušiť aj časové úseky nedosahujúce 30 minút, nebolo by to v súlade s účelom samotnej Smernice č. 2010/13/EÚ. V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3SŽ/12/2013. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., rovnako ako aj znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ, je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba čas trvania diela, bez reklamných prerušení) alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami). Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora, konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98, a predmetné ustanovenie vyložila spôsobom, ktorý je pre navrhovateľa menej obmedzujúci, a teda za trvanie diela považuje jeho hrubý čas.

Rada vo svojich rozhodnutiach týkajúcich sa porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., a teda ani v napadnutom rozhodnutí, netvrdí, že vysielateľ musí dodržať istý časový odstup medzi jednotlivými prerušeniami programov, ale naopak tvrdí, že dôležité je to, aby v každom 30-minútovom časovom úseku trvania programu bolo zaradené len jedno prerušenie a zároveň, aby počet prerušení programu zodpovedal počtu dokončených 30-minútových časových úsekov. Ako správne uvádza aj navrhovateľka, Smernice č. 2010/13/EÚ zrušila povinné rozstupy medzi jednotlivými prerušeniami programov, preto sa nimi Rada v jednotlivých prípadoch ani nezaobrá. Rozdelenie programu na jednotlivé 30-minútové časové úseky vyplýva priamo zo zákona, ako aj zo Smernice č. 2010/13/EÚ. Rade neprináleží skúmať opodstatnenosť tohto rozdelenia, nakoľko ho tak ustanovil zákonodarca, a to ako na národnej, tak aj na európskej úrovni.

Skutočnosť, či konkrétny komunikát naplnil definíciu reklamy, je posudzovaná na základe jeho obsahu a spôsobu spracovania a nie na základe toho, či sa podarilo explicitne preukázať poskytnutie odplaty alebo podobnej protihodnoty vysielateľovi. S prihladnutím na všetky uvedené skutočnosti je teda potrebné toto kritérium interpretovať takým spôsobom, že konkrétna motivácia vysielateľa pre odvysielanie komunikátu je irelevantná v prípadoch, keď je z jeho obsahu a spôsobu jeho spracovania zjavné, že jeho zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov. Tento výklad je tiež v súlade s rozhodovacou praxou Rady, nakoľko táto v otázke odplatnosti rozhodla rovnako aj v rozhodnutí č. RP/028/2012 zo dňa 29.5.2012. Predmetné rozhodnutie potvrdil najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 6SŽ/13/2012. Rada mala v prejednávanej veci za preukázané, že kritérium odplatnosti bolo v predmetnom prípade naplnené. Odporkyňa tiež poukazuje na skutočnosť, že v prípade komerčných vysielateľov (ktorým navrhovateľka je) je vysielanie propagačných komunikátov hlavným zdrojom príjmov. Je len ťažko predstaviteľné, že by komerčný vysielateľ vysielal komunikáty propagujúce tretiu osobu zadarmo.

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinností, odporkyňa poukázala na rozhodnutia č. RP/025/2012, ktorým bola navrhovateľke za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia upozornenie na porušenie zákona a za porušenie povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia pokuta vo výške 3319 €. Rozhodnutie č. RP/025/2012 nadobudlo v časti porušenia povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. právoplatnosť dňa 23.11.2012.

Rozhodnutia Rady č. RL/39/2011 a RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 08.06.2011 a rozhodnutie Rady č. RL/86/2011 dňa 13.10.2011. Krajský súd v Bratislave rozsudkom vo veci č. k. 2S/114/11-41 žalobu zamietol a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.05.2013. Rozhodnutie č. RP/025/2012 nadobudlo v časti porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. právoplatnosť dňa 23.05.2012. Rozhodnutia č. RL/36/2011, RL/53/2011, RL/54/2011 a RL/55/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 21.06.2011. V prípade rozhodnutia č. RL/36/2011 Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol rozsudkom vo veci sp. zn. 4S/156/2011. V prípade rozhodnutia č. RL/54/2011 Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol rozsudkom vo veci sp. zn. 1S/156/2011. Rozhodnutie č. RL/55/2011 bolo Krajským súdom v Bratislave zrušené rozsudkom vo veci sp. zn. 2S/126/2011, ale len z dôvodu neurčitosti výroku v prípade porušenia povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. (za porušenie ktorého bola navrhovateľka tiež týmto rozhodnutím sankcionovaná). Rozhodnutie č.

RL/53/2011 bolo zrušené Krajským súdom v Bratislave rozsudkom sp. zn. 3S/158/2011. Uvedené rozsudky Krajského súdu v Bratislave sú predmetom prieskumu na najvyššom súde. Skutočnosť, že uvedené rozhodnutia Rady sú predmetom súdneho prieskumu nebola pre toto správne konanie relevantná. V tejto súvislosti poukázala odporkyňa na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽ/28/2011 a 3SŽ/2/2013. Navrhovateľka bola uvedenými rozhodnutiami oboznámená s výkladom Rady ohľadne predmetných ustanovení, a teda mala a mohla vedieť, že svojím konaním môže porušiť povinnosti ustanovené v § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúvanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 25.02.2015 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 230-PLO/O-2653/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/065/2013 zo dňa 10.09.2013, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 230-PLO/O-2653/2013 zo dňa 21.05.2013, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 07.06.2013. V spise sú pripojené obrazovo-zvukové záznamy vysielania navrhovateľky, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie zo dňa 10.07.2013, vyjadrenie navrhovateľky zo dňa 09.09.2013, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 10.09.2013 a rozhodnutie Rady č. RP/065/2013 zo dňa 10.09.2013.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že:

1. navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že
 - program Cesta do Sonory odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 10.02.2013 o cca 18:03 hod v trvaní cca 119 minút a 38 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy štyrikrát,
 - program Davidova matka odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 14.02.2013 o cca 12:08 hod v trvaní cca 114 minút a 2 sekundy (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy štyrikrát,

- časový úsek od cca 09:25:02 hod do cca 09:55:01 hod programu Výzvedač odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 17.2.2013 o cca 08:25 hod, ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 09:26:42 hod a o cca 09:50:46 hod,
- časový úsek od cca 18:51:00 hod do cca 19:20:59 hod programu Nezmieriteľní odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 17.02.2013 o cca 17:51 hod, ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 18:52:54 hod a o cca 19:05:04 hod,
- časový úsek od cca 22:46:05 hod do cca 23:16:04 hod programu Expres foto odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 20.02.2013 o cca 22:46 hod, ktorý zodpovedá prvému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 22:52:49 hod a o cca 23:13:19 hod,
- časový úsek od cca 23:14:50 hod do cca 23:44:49 hod programu Mesto v obklúčení odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 22.03.2013 o cca 23:14 hod, ktorý zodpovedá prvému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 23:23:09 hod a o cca 23:44:33 hod,
- program Stena tajomstiev odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 23.03.2013 o cca 18:03 hod v trvaní cca 117 minút a 10 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy štyrikrát;

2. Druhým výrokom bolo vyslovené porušenie § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe JOJ PLUS dňa 22.03.2013 v čase od 23:00:00 hod do 23:59:59 hod odvysielala

- reklamný blok v čase od cca 23:23:13 hod do cca 23:29:27 hod v trvaní 6 minút a 14 sekúnd,
- komunikát propagujúci film Krúdoenci 3D, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., v čase od cca 23:29:31 hod do cca 23:29:51 hod v trvaní 20 sekúnd,
- reklamný blok v čase od cca 23:44:37 hod do cca 23:50:21 hod v trvaní 5 minút a 44 sekúnd,

v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 18 sekúnd, teda o 18 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

Za uvedené porušenie povinností odporkyňa uložila navrhovateľke úhrnnú sankciu - pokutu vo výške 18 000 €, uplatňujúc absorpčnú zásadu.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 1 Smernice č. 2010/13/EÚ o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správny opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) členské štáty zabezpečia, aby pri zaraďovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Podľa čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíziu reklamu ani telenákup.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným

šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielač čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielača na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a §§ 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielačovi televíznej programovej služby okrem vysielača prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielačovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. výslovne určuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek. Poukazujúc na znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ dospel senát na základe eurokonformného výkladu k záveru, že vysielanie programu trvajúceho dlhšie ako 30 minút možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Aj v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je uvedené, že reklamou je možné prerušiť každý 30-minútový časový úsek. Podľa názoru súdu ani výkladom tohto ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že je povolené prerušiť aj kratší časový úsek, keďže takýto by už v zákone stanovených 30 minút nedosahoval. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30-minútové úseky. Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí je aj v súlade s úniovým právom, konkrétne s citovanou Smernicou č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne, ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

V tejto súvislosti poukazuje súd i na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-6/98 vo veci Arbeitsgemeinschaft Deutscher Rundfunkanstalten (ARD) vs. PRO Sieben Media AG, za účasti SAT 1 SatellitenFernsehen GmbH a Kabel 1, K1 Fernsehen GmbH, v ktorom okrem iného Súdny dvor uviedol, že členské štáty sú oprávnené stanoviť pre televízne vysielanie, ktoré spadá do ich právomoci, úpravu vysielania reklamy buď na základe tzv. čistého princípu (do trvania programu sa započítava len čas vysielania diela) alebo tzv. hrubého princípu (do času trvania programu sa započíta čas vysielania diela + čas trvania reklamných prerušení).

Zákon č. 308/2000 Z. z. nestanovuje na účely vysielania reklamy definíciu čistého alebo hrubého časového úseku (§ 35 ods. 3), ale stanovuje len, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Na základe uvedeného je preto možné dospieť k záveru, že uvedené ustanovenie je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je pre vysielača menej obmedzujúci.

Odporkyňa preto v tomto prípade postupovala správne, ak pri posudzovaní dodržiavania povinnosti vysielateľa na prerušenie programu a zaradenie reklamy vychádzala z celkovej dĺžky trvania diela vrátane času trvania reklamných prerušení. Takýto postup je možné podľa názoru najvyššieho súdu možné akceptovať len za predpokladu, že vysielateľ dodrží zákonom stanovený časový rozsah vysielania reklamy a telenákupu.

Senát najvyššieho súdu poukazuje na to, že s námietkou navrhovateľky, týkajúcej sa možnosti prerušenia programu na každý dokončený 30-minútový úsek sa už vysporiadal niekoľkokrát napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/2/2013 zo dňa 06.11.2013, 2SŽ/27/2012 zo dňa 16.10.2013, 6SŽ/11/2013 zo dňa 19.03.2014, 3SŽ/12/2013 zo dňa 10.10.2013, 3SŽ/17/2013 zo dňa 07.10.2014, 3SŽ/9/2013 zo dňa 01.07.2014. Z uvedenej ustálenej judikatúry najvyššieho súdu má byť navrhovateľke zrejmé, že ustanovenie § 35 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. je v tomto smere jednoznačné a reklamou nie je možné ani v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. ani v zmysle Smernice č. 2010/13/EÚ prerušiť kratší, ako 30-minútový časový úsek, tak ako to naznačuje navrhovateľka. Uvedená ustálená judikatúra najvyššieho súdu prešla aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd SR uznesením sp. zn. I. ÚS 153/2014 zo dňa 26.03.2014 potvrdil správnosť záverom uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/2/2013 zo dňa 06.11.2013 a sťažnosť navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd uviedol, že výklad a závery najvyššieho súdu nie sú svojvoľné ani zjavne neodôvodnené, dôvody rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa spísania, resp. nespísania zápisnice zo vzhliadnutia senát najvyššieho súdu uvádza, že s touto námietkou sa už tiež vysporiadal vo svojich skorších rozhodnutiach, napr. sp. zn. 7SŽ/2/2013 zo dňa 24.09.2014, 7SŽ/8/2013 zo dňa 24.09.2014, 3SŽ/18/2013 zo dňa 06.05.2014. Táto ustálená judikatúra najvyššieho súdu prešla aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd SR potvrdil správnosť záverov uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7SŽ/8/2013 zo dňa 24.09.2014 a sťažnosť navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil.

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu dáva do pozornosti svoje iné rozhodnutie sp. zn. 4SŽ/1/2014 zo dňa 07.10.2014 z ktorého cituje: „Námietku navrhovateľky spochybňujúcu proces zisťovania skutkového stavu samotnou Radou ako kolektívnym orgánom, z dôvodu nevyhotovenia zápisnice zo vzhliadnutia záznamu z predmetného audiovizuálneho záznamu, najmä v kontexte absencie uvedenia konkrétneho rozporu skutkového stavu zisteného správnym orgánom a skutkovým stavom tvrdeným navrhovateľkou, najvyšší súd hodnotí ako nedôvodnú. Taktiež následná právna argumentácia navrhovateľky k odlišnému výkladu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a obhajoba prerušenia ostávajúceho zvyšného času audiovizuálneho diela v dĺžke kratšej ako 30 minút zaradením reklamy, svedčí o tom, že čo do exaktnosti zistenia skutkového stavu, tento bol správnym orgánom zistený správne, čo ani navrhovateľka nespochybňuje.

Navrhovateľka napáda nezákonnosť procesného postupu odporkyne pri zisťovaní podkladov pre vydanie preskúmaného rozhodnutia argumentáciou čerpanou z uznesenia rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu Českej republiky (ďalej aj „nejvyšší správní soud“) sp. zn. 7As/57/2010 - 82 zo dňa 3. apríla 2012. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že právne závery uvedené v citovanom uznesení nejvyššieho správneho soudu vychádzajú z rigoróznejšej právnej úpravy Správneho rádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať protokol o úkone dokazovania v správnom konaní vykonanom „mimo ústní jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho soudu Českej republiky uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený a vychádza z právnej úpravy platnej na území iného štátu.

Predovšetkým je potrebné prihliadnúť na slovenskú právnu úpravu regulácie vysielania a retransmisie, kedy v rámci realizácie pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy táto môže vychádzať z podkladov pripravených zamestnancami Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu, plniacich úlohy spojené s jej činnosťou (§ 4 ods. 4 v spojení s § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní vyhodnotí ako podstatné, čo vyplýva i z dikcie zákona (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku). Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku."

Vychádzajúc z právnej úpravy regulácie vysielania a retransmisie je zřejmý účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákurom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarcu povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákurom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek.

Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jej názorom, že ak je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou, a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona č. 308/2000 Z. z.

Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľky, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, je taktiež nejednoznačné.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. predstavuje transpozíciu ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava uvedenej povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom, a teda jednoznačne a nedovoľujúc mnohostranný výklad, ktorý uvádza navrhovateľka. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľkou, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovaných právnych normách - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., čl. 20 Smernice a navrhovateľka týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia, zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Najvyšší súd výklad navrhovateľky považoval za účelový. Aj s touto námietkou navrhovateľky sa už najvyšší súd vysporiadal vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 7Sž/8/2013 zo dňa 24.09.2014, 2Sž/27/2012 zo dňa 16.10.2013, 6Sž/11/2013 zo dňa 19.03.2014. Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že právna norma uvedená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. povoľuje vysielateľom prerušiť vysielanie jedenkrát v každom 30-minútovom úseku. Ak by vysielateľ v jednom 30-minútovom úseku nezaradil reklamné vysielanie, ustanovenie § 35 ods. 3

zákona č. 308/2000 Z. z. ho neoprávňuje zaradiť napr. dve reklamné prerušenia vysielania v nasledujúcom bloku, keďže by tak nastala situácia, že by boli v jednom kompletom 30-minútovom úseku zaradené dve prerušenia, čo však nie je v súlade ani s čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ (jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút.). Navrhovateľka napriek ustálenej judikatúre najvyššieho súdu považuje predmetné ustanovenie Smernice č. 2010/13/EÚ za nejednoznačné, z toho dôvodu senát najvyššieho súdu poukazuje aj na iné jazykové znenie predmetného čl. 20 ods. 2. V českej jazykovej verzii je uvedené: „Vysílání filmů vytvořených pro televizi (s výjimkou seriálů, cyklů a dokumentů), kinematografických děl a zpravodajských pořadů může být přerušeno televizní reklamou nebo teleshoppingem jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně 30 minut. Vysílání pořadů pro děti může být přerušeno televizní reklamou nebo teleshoppingem jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně 30 minut, pokud plánovaná délka pořadu přesahuje 30 minut. Televizní reklama a teleshopping nesmějí být zařazovány během bohoslužeb.“ Ani porovnaním rôznych jazykových verzií predmetného ustanovenia nie je možné logicky dospieť k takému výkladu, aký uplatnila navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku.

Ani s námietkou navrhovateľky, týkajúcou sa výroku II. napadnutého rozhodnutia a odvysielaného komunikátu propagujúceho film Krúdvci 3D sa nebolo možné stotožniť. Aj v tejto súvislosti odkazuje najvyšší súd na svoju ustálenú judikatúru napr. rozhodnutia 3SŽ/10/2012 zo dňa 13.11.2012, z ktorého vyplýva, že pre posúdenie komunikátu takéhoto druhu je dôležitý jeho obsah, najmä to, že nepropagoval výhradne vlastné vysielanie, ale propagoval vysielanie filmu Krúdvci 3D v kinách so zámerom podporiť jeho predaj prostredníctvom zvýšenia jeho návštevnosti v kinách. Senát najvyššieho súdu posúdil obsah predmetného komunikátu propagujúceho film Krúdvci 3D a stotožnil sa s názorom Rady, že priemerný spotrebiteľ z jeho obsahu nemohol usúdiť, že ide o vlastnú propagáciu budúceho programu vysielateľa.

Predmetný komunikát, propagujúci film Krúdvci 3D sa odlišuje od ostatných upútaviek, ktoré boli v predmetnom bloku dňa 22.03.2013 odvysielané. V ostatných upútavkách na vlastné programy, ktoré navrhovateľka odvysielala je jednoznačne uvedené, že „film Avatar sa odvysielala 31.3. na Jojke“, ide o „špeciálnu veľkonočnú kinopremiéru“, pričom skutočnosť, kedy navrhovateľka film Avatar odvysielala je v popredí v tak obrazovej, ako aj zvukovej zložke komunikátu. Rovnako aj v komunikáte, propagujúcom sériu Walking Dead je obrazovej, ako aj zvukovej zložke zreteľne uvedená skutočnosť, že premiéra novej série bude odvysielaná „zajtra po 22 hod na Pluske“. V zvukovej aj v textovej forme komunikátu propagujúceho film Krúdvci 3D je uvedené, že film Krúdvci 3D sa premieta v kinách od 21. marca a v priebehu tých 20 sekúnd, kedy bol odvysielaný predmetný komunikát je len v nevýraznej forme recipientom oznámené, že „Tento film odvysielala TV JOJ“, pričom absentuje údaj, kedy presne bude odvysielaný, ako to bolo uvedené v ostatných dvoch komunikátoch vlastnej propagácie. Veta uvedená v strednej časti obrazovky „Tento film odvysielala TV JOJ“ je v značnom nepomere k hlavnej informácii, že predmetný film sa vysielal v kinách od 21. marca. Z uvedeného nie je možné uzavrieť, že ide o vlastnú propagáciu. Práve naopak, v danom komunikáte je propagované hlavne premietanie v kinách. Z obsahu odvysielaného komunikátu, ako aj zo spôsobu jeho spracovania si priemerný spotrebiteľ nemohol utvoriť názor, kedy daný film bude môcť sledovať aj na programovej službe navrhovateľky, ak je tam uvedený len presný dátum, od kedy sa film Krúdvci 3D premieta v kinách.

Senát najvyššieho súdu sa s poukazom na uvedené stotožnil so záverom odporkyne, že posudzovaný komunikát napĺňa právnu kvalifikáciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a bolo ho nutné započítať medzi reklamné šoty odvysielané dňa 22.03.2013 v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. na televíznej programovej službe JOJ PLUS. Reklamné šoty boli v tomto čase odvysielané v trvaní 12 minút 18 sekúnd, čím navrhovateľka porušila ustanovenie § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

K rovnakému záveru dospel najvyšší súd aj vo svojom rozsudku sp. zn. 6SŽ/13/2012 zo dňa 24.04.2013: „Vychádzajúc zo skutkových okolností senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ odvysielaním predmetného komunikátu naplnil znaky mediálnej komerčnej komunikácie majúcej znaky reklamy, pretože z jeho prepisu/záznamu vyplýva propagácia filmu Bez dychu, keď spôsobom jeho spracovania recipient nedostal jasnú informáciu o tom, či zámerom vysielateľa bolo propagovať kinematografické dielo Bez dychu alebo program Bez dychu, ktorý

navrhovateľ mienil v budúcnosti vysielat' v rámci svojej programovej služby, keďže komunikát obsahoval informáciu „markíza podporuje najlepšie filmy“ a tiež informáciu „v kinách od 6. októbra 2011“, s poukazom na to, že z prílohy licenčnej zmluvy vyplýva doba oprávnenia navrhovateľa na vysielanie tohto filmu v rámci svojej programovej služby od 1. januára 2013 a súčasne v čase odvysielania tohto komunikátu sa uvedený film v kine premietal. Tvrdenie navrhovateľa, že účelom upútavania na predmetný film bolo výlučne upútať na vlastné vysielanie, nakoľko predmetný film vysielateľ zakúpil, má exkluzívne práva na jeho vysielanie na území Slovenskej republiky, teda sa jednalo výlučne o upútavanie na vlastné vysielanie v súlade s § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., teda že predmetným komunikátom upozorňoval na odvysielanie predmetného filmu v budúcnosti, sa javí senátu odvolacieho súdu za účelovú obranu, keď oboznámiac sa s jeho záznamom z jeho obsahu nie je zrejmý úmysel navrhovateľa upozorniť diváka na jeho odvysielanie v budúcnosti, s prihliadnutím na to, že komunikát bol odvysielaný v značnom časovom predstihu pred dobou oprávnenia na jeho odvysielanie a to viac ako jeden rok, pričom komunikát oznamoval, že predmetný film je v kinách už v čase jeho odvysielania.

Z uvedených dôvodov Rada po správnom vyhodnotení charakteru predmetného komunikátu čas jeho odvysielania správne zaradila do rozsahu doby zákonom predpokladanej na odvysielanie reklamy počas jednej hodiny v zmysle § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisie. S poukazom na právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. pojmovým znakom reklamy je „za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu“, pričom zákonodarca bližšie nešpecifikuje ich charakter a formu, z ktorých dôvodov je na posúdení Rady, ako príslušného orgánu štátnej správy oprávnenej dozorovať činnosť vysielateľov v súlade so zákonom o vysielaní a retransmisie, či komunikát svojim spracovaním, formou, charakterom a účelom, je spôsobilý priniesť hospodársky profit osobe, v prospech ktorej sa predmetný komunikát odvysielal, vychádzajúc z obsahu komunikátu. Najvyšší súd zastáva názor, že zo skutkových okolností v danom prípade vyplýva, že reklamou predmetného filmu premietaného v kinách v čase jej odvysielania je naplnený pojmový znak reklamy „za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu“, pretože táto reklama bola jednoznačne spôsobilá zvýšiť návštevnosť predmetného filmu, čo je v príčinnej súvislosti s nárastom hospodárskeho profitu či už predmetnej distribučnej spoločnosti alebo príslušného prevádzkovateľa kina.“ Uvedené závery rozsudku 6SŽ/13/2012 zo dňa 24.04.2013 je možné aplikovať aj na prejednávanú vec, preto dospel najvyšší súd k záveru, že Rada sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne vysporiadala s námietkami navrhovateľky, týkajúcimi sa posudzovania odvysielaného predmetného komunikátu v súvislosti s právnou úpravou kritérií reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a svoje závery aj náležite zdôvodnila. Senát najvyššieho súdu sa z uvedených dôvodov nestotožnil s tvrdením navrhovateľky, že Rada nedostatočne zistila skutkový stav na jeho právne posúdenie.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa rozhodnutí č. RL/39/2011, č. RL/40/2011, č. RL/086/2011 senát odvolacieho súdu uvádza, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady č. RL/40/2011 zo dňa 26.04.2011 (právoplatné dňa 08.06.2011) bolo právoplatne skončené dňa 03.05.2013 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/114/2011 zo dňa 30.01.2013, ktorý žalobu zamietol. Predmetným rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, konkrétne za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

Rozhodnutie č. RL/39/2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 08.06.2011 a rozhodnutie č. RL/086/2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 13.10.2011 a k spáchaní správnych deliktov, kladených navrhovateľke v preskúmanom správnom konaní za vinu, došlo dňa 10.02.2013, 14.02.2013, 17.02.2013, 20.02.2013, 22.03.2013, 23.03.2013.

Z právnej úpravy vyplývajúcej z § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady. V zmysle uvedenej právnej úpravy je zjavné, že proti rozhodnutiu Rady, ktorým bola vysielateľovi uložená sankcia „upozornenie na porušenie zákona“ podľa § 64 ods.1 písm. a/ citovaného zákona, nie je možné podať opravný prostriedok a teda rozhodnutie nadobúda právoplatnosť okamihom doručenia. Takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom postupom

podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na základe žaloby (§ 247 a nasl. O.s.p.).

V danom prípade podmienka ustanovená v § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého pokutu Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť, bola splnená.

V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti právnu úpravu vyplývajúcu z ustanovenia § 250l ods. 1 v spojení s ustanovením § 250i ods. 1 O.s.p., podľa ktorej pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V čase vydania napadnutého rozhodnutia navrhovateľka opakovane porušila uvedenú povinnosť, preto nemôže najvyšší súd v rámci prieskumu predmetnej veci na uvedenú námietku prihliadnuť. Pre úplnosť senát najvyššieho súdu dodáva, že aj s touto námietkou navrhovateľky sa už najvyšší súd vo svojej ustálenej judikatúre viackrát vysporiadal (rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 6SŽ/28/2011 zo dňa 26.09.2012, 6SŽ/11/2013 zo dňa 19.03.2014, 3SŽ/2/2013 zo dňa 06.11.2013).

Obdobne je to aj v prípade rozhodnutí vo vzťahu k výroku II. č. RL/36/2011, č. RL/53/2011, č. RL/54/2011 a č. RL/55/2011, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 21.06.2011. V čase vydania tohto preskúmaného rozhodnutia č. RP/065/2013 zo dňa 10.09.2013 bola splnená podmienka na uloženie pokuty, a teda že navrhovateľka opakovane porušila predmetné ustanovenie, za čo jej bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona. Len pre úplnosť, nad rámec, senát najvyššieho súdu uvádza, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4S/156/2011 zamietol žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. RL/36/2011 a v súčasnosti je predmetnom prieskumu na najvyššom súde. Rozhodnutie č. RL/55/2011 bolo Krajským súdom v Bratislave zrušené rozsudkom sp. zn. 2S/126/2011, ktorý však najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7Sžo/4/2013 zo dňa 26.06.2014 zmenil a podanú žalobu zamietol.

Navrhovateľka v rámci podaného opravného prostriedku najvyššiemu súdu navrhla, aby sa obrátil na Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Navrhovateľka namietala nejednoznačné znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ zo dňa 10.03.2010 v otázke, či je možné prerušiť program viackrát v jednom 30-minútovom časovom úseku vysielaného programu za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových časových úsekov a zároveň, že nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny, ako aj v otázke či je možné prerušiť aj začatý, ale nedokončený 30-minútový časový úsek vysielaného programu. Z odôvodnenia tohto rozsudku sp. zn. 2SŽ/24/2013 vyplýva, že najvyšší súd dospel k záveru, že právna úprava stanovená v čl. 20 Smernice č. 2010/13/EÚ je jednoznačná a Rada v preskúmanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľkou posúdila správne a v súlade s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej Smernice, a preto nie je potrebné obracať sa s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor Európskej únie. Toto posúdenie bol najvyšší súd spôsobilý uskutočniť sám, na základe už existujúcej konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, bez potreby predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ, keď toto jeho posúdenie a zhodnotenie neexistencie potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne v súlade s doktrínou acte éclairé ako aj s doktrínou acte claire, ktoré stanovujú výnimky z povinnosti predkladania predbežných otázok Súdnemu dvoru EÚ. Doktrína acte éclairé (konanie objasnené alebo konanie už rozsúdené) je pritom založená na koherencii a vnútornej konzistencii judikatúry Súdneho dvora EÚ, teda na konštantnej judikatúre, judikatúre ustálenej, nemeniacej sa v čase. Predstavuje snahu o to, aby sa neodpovedalo na už zodpovedané a neriešili sa „problémy“, ktoré už problémami v dôsledku existencie konštantnej judikatúry vlastne nie sú. Doktrína acte claire (konanie jasné alebo konanie zrozumiteľné) je potom založená na postuláte, že začatie konania o predbežnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únieového práva natoľko zrejmé, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor EÚ.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/065/2013 zo dňa 10.09.2013 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01.10.2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €. Účet najvyššieho súdu je vedený v O. B. pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.